

Veliki četrtek - leto A

Jezus umije učencem noge

Pred velikonočnim praznikom je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, tém izkazal ljubezen do konca. Med večerjo je hudič Judu Iškarjótú, Símonovemu sinu, že položil v srce namen, da Jezusa izda. Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu, je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platnen prt in se z njim opasal. Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan. Prišel je k Simonu Petru. Ta mu je rekel: »Gospod, ti mi boš noge umival?« Jezus je odvrnil in mu rekel: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« Peter mu je rekel: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu je odgovóril: »Če te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj.« Simon Peter mu je rekel: »Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.« Jezus mu je dejal: »Kdor se je skópal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge; pa je ves čist. Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi.« Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.« Ko jim je umil noge in vzel vrhnje oblačilo, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil? Vi me kličete »Učitelj« in »Gospod«. In prav govorite, saj to sem. Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam stóril.« Jn 13,1-15

Mir?

Pozdrav miru je del liturgičnega obhajanja spomina na zadnjo večerjo, je del svete maše. Kakor vse, lahko tudi pozdrav miru postane prazna rutina, zato je dobro, da se ob spominu na prvo sveto mašo, ki jo je sam Jezus obhajal z učenci pri zadnji večerji, ustavimo pri vprašanju, kako je izgledal prvi pozdrav miru.

Juda Išakrijot gotovo ni mogel dati iskrenega pozdrava miru Učitelju in drugim apostolom ob mizi. Pregarjala ga je misel na trideset srebrnikov, lahek zaslužek. Pregarjal ga je nemir zaradi naklepa, da Učenika izda, mogoče ga je preganjalo tudi sovraštvo do Gospoda. Juda je preganjala slaba vest, saj je v globini vedel, da mu Gospod ni naredil nič žalega. Miru torej Juda ni imel in ga ni mogel posredovati.

Apostol Peter je ostajal pri svojih predstavah. Ni se mogel umiriti ob podobi Mesija, ki je vsem služabnik. On bi še vedno imel Odrešenika po svojih predstavah in željah. Najbrž ga je Gospod s svojo držo celo jezil. Zakaj ne sliši njegovih pripomb, kako naj bi vendarle Mesija izgledal. Vsaj malo bi se lahko potrudil in spremenil.

Kje so drugi učenci? Zadnja večerja daje precej žalostno podobo. Učenci se zdijo nekam odsotni. Celó izbrana trojka po večerji v vrtu Getsemani zadremlje. Najbrž so na nek način dremali tudi pri zadnji večerji, ker niso mogli dojeti, kaj jim Gospod govori. Pozdrav miru? Bil je bolj dremež, kot pozdrav. Pozdrav dolgočasja in moč navade.

Kaj naj torej podelimo mi, ubogi, po 2000 letih. Je sploh kdo imel pri prvi sveti maši mir?

Dva smo najbrž spregledali. Jezus je ohranil globok notranji mir. Vse je šlo drugače, kot si je najbrž želel. A v popolnem zaupanju Očetu ohranja mir. Ve za izdajstvo, vidi zaspane apostole, spopada se s trmastim Petrom, vendar vse se dogaja v Očetovem naročju. Ker je eno z Očetom, ohranja mir v še tako težkem trenutku.

Če se Jezus naslanja na Očeta, pa se apostol Janez naslanja na Učenika in Gospoda. Ko sloni na njegovih prsih, mu s tem izraža popolno zaupanje. Ne more dojeti vsega, ve le eno in to mu zadošča: Gospod je edini Učitelj in edini Odrešenik. On je Božji sin, ki mu prinaša odrešenje.

Mir? Tudi danes ga moremo podeliti le, če se naslonimo na Gospodove prsi in v globini priznamo sebi, Njemu in bližnjim, da je On edini Odrešenik in Gospod. Samo v tem zaupanju je mogoč resničen mir. Prosimo za ta dar zaupanja, da bi prejeli mir, ki ga svet ne more dati.